

Arrest

nr. 281 320 van 5 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. GARGILI, loco advocaat R. VAN DE SIJPE, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 12 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 2 augustus 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn van het dorp Qala Shahi (district Dara-i-Nur, provincie Afghanistan). U bent een soennitische Pashtoe van origine. U liep er tot de achtste graad school, de laatste drie jaren van uw middelbaar onderwijs volgde u aan de Nangarhar High School in de hoofdstad Jalalabad. Nadien, in 2013, trok u naar Indiase stad Bangalore om er te gaan studeren aan het REVA Institute of Technology & Management, een onderdeel het Visvesvaraya Technological University. In 2018 behaalde u uw bachelor in Electrical & Electronics Engineering en keerde u terug naar uw regio van herkomst in Afghanistan. Op 30 maart 2019 trouwde u met M.(...). Uw vrouw, uw moeder, uw vader –een legerkolonel die sinds 6 of 7 jaar op pensioen is-, uw jongere broer en uw zus verblijven momenteel nog steeds in Dara-i-Nur.

U kreeg problemen met de taliban omwille van uw buitenlandse studies. Ze zagen in u een potentieel interessante rekrut voor hun groepering. In 2016 kwamen enkele leden van de taliban een eerste keer tot bij jullie thuis om hun wens duidelijk te maken, u was op dat moment in India. In 2018 studeerde u af en kwam u terug naar Afghanistan. De taliban waren u echter niet vergeten. In de vierde maand van 2019 stuurden ze u een eerste dreigbrief. Een maand later stapte u naar het districtshuis van Dara-i-Nur en diende u bij de Afghaanse overheid klacht in tegen uw vijanden. De taliban namen hoogte van uw actie en in de 9de maand van 2019 stuurden ze u een tweede dreigbrief waarin u met de dood bedreigd werd. Het dreigende gevaar van de taliban maakte dat u twee maanden later definitief uit Afghanistan bent vertrokken.

Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië (waar uw vingerafdrukken op 21 februari 2020 genomen werden), Slovenië, Italië en Frankrijk reisde u naar België waar u toekwam op 18 mei 2020. Op 4 augustus 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Op 4 december 2020 ging de DVZ over tot een beslissing 26quater daar Kroatië verantwoordelijk geacht werd voor uw aanvraag. Na het verstrijken van de desbetreffende termijnen werd België verantwoordelijk voor uw aanvraag.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u niet bent ingegaan op hun eis voor hen te komen werken. Nog verklaart u dat uw vader als ex-kolonel bij het Afghaanse leger sinds de machtsovername van de taliban geïntimideerd wordt door de taliban.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, documenten in verband met uw scholing en enkele privé-foto's, twee dreigbrieven en een petitie van het districtshuis die uw problemen met de taliban moeten staven, alsook de enveloppe waarmee de stukken opgestuurd werden. Uw paspoort zou u mogelijk verloren zijn toen u uit India naar Afghanistan terugkeerde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS merkt voorts op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de taliban heeft gekend en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten.

Zo kan u ten eerste maar zeer moeilijk verduidelijken welke beweegredenen de taliban zouden gehad hebben om uw persoon te viseren. Aanvankelijk beweert u (tot tweemaal toe) dat de militante groepering tegen uw verblijf in een "ongelovig" land als India zouden geweest zijn en laat u uitschijnen dat zij u omwille van die reden naar het leven staan (CGVS, p. 12, p. 15). Haast onmiddellijk erna stuurt u uw verklaringen bij en stelt u dat de taliban kwaad op u zouden zijn omdat u bedankte voor hun eis om voor hen te komen werken (CGVS, p. 15). U verwijst naar uw opleiding tot ingenieur en uw technisch profiel als reden dat de taliban een samenwerking eisten: ze zouden iemand nodig gehad hebben om "bommen" te fabriceren, zo verduidelijkt u. Nochtans lijkt u ook over dit motief allerminst zeker. Immers, als het CGVS zich afvraagt

of de taliban u dit daadwerkelijk zo verteld hebben dan wel dat u zelf maar de bedenking maakt dat zij nood hadden aan uw technische "skills", luidt u wel zeer vaag antwoord als volgt: "Bommen en elektrische kennis houden verband. Dat zal de reden zijn dat ze me wilden." (CGVS, p. 17). "Zij kunnen gedacht hebben dat ik nuttig zou zijn voor het maken van bommen", laat u elders nog ontvallen (CGVS, p. 17). Dat iemand die beweert zijn land van herkomst te zijn moeten ontvluchten omwille van een gegronde vrees voor vervolging en hierbij aangeeft diverse keren bedreigd te zijn geweest door zijn vijanden, hieromtrent geen uitsluitsel kan geven, maar integendeel, louter vage vermoedens heeft, is zeer bevreemdend. Verder is het zo dat u zelf aangeeft niet goed in te zien welk nut u zou hebben gehad voor hen, daar uw eigen expertise als opgeleid ingenieur zich richt op windturbines en elektrische transformatie en u naar eigen zeggen geenszins beschikt over de technische kennis om bommen te maken (CGVS, p. 17). Waarom de taliban anders gedacht zouden hebben maakt u evenmin aannemelijk. U zegt andermaal niet zeker te zijn geweest van hun plan (CGVS, p. 17). Het is nochtans weinig geloofwaardig dat een groepering als de taliban een potentiële rekrut die dusdanig op hun radar zou gekomen zijn niet grondiger gescreend zouden hebben alvorens hem te benaderen. Wat betreft dit punt kan overigens nog verwezen worden naar uw eigen uitspraak, die u niet veel later tijdens het onderhoud laat optekenen: "Ze (de taliban) hebben volledige kennis van alles", en waaruit moet blijken dat ze potentiële rekruten op voorhand screenen.

Zelfs al zou omtrent bovenstaande geen twijfel rijzen, quod non, dan nog ziet het CGVS niet in waarom de taliban precies u zouden hebben willen inlijven. U benadrukt immers zelf dat u afkomstig bent van een huishouden waarvan iedereen pro het Afghaanse regime was. Uw vader zou voor de Afghaanse overheid gewerkt hebben en u kon in het buitenland gaan studeren dankzij diezelfde overheid (CGVS, p. 15). Waarom de taliban in zulk een individu, die dus geenszins een blijk toont van enig sympathie voor hun groepering, een ideale kandidaat zouden gezien hebben, maakt u wederom niet duidelijk. U zegt dat "andere ingenieurs" dezelfde vraag kregen van de taliban en geeft het voorbeeld van Z. K. (...), een ingenieur uit het dorp die in 2010 of 2011 vermist zou gegaan zijn (CGVS, p. 17). Nochtans is het zeer ongeloofwaardig als zouden de taliban elke Afghaanse ingenieur als potentieel doelwit zien en als zou elke student in Afghanistan met een technische opleiding gevaar riskeren (CGVS, p. 17). Bovendien kan verwacht worden dat een groepering als de taliban binnen hun eigen rangen over voldoende technische knowhow beschikken of al zou hier een gebrek aan blijken, ze eerst aankloppen bij die personen die hun zaak meer genegen zijn. Geconfronteerd met deze bedenking zegt u het niet te weten en geen informatie te hebben om vervolgens naast de kwestie te antwoorden (CGVS, p. 18). Op de vraag of medestudenten van u gelijkaardige problemen gekregen hebben met de taliban, is uw antwoord eveneens zeer vaag. U zegt niet in contact te staan met hen, wat gelet op de vaststelling dat u een facebookprofiel hebt waarop u recent nog (in 2019) foto's postte van u samen met uw vrienden niet kan overtuigen. "Het is duidelijk dat ze dezelfde problemen hebben gekregen", stelt u nog, maar u laat het vervolgens na om het één en het ander toe te lichten. Het is zeer opvallend dat u omtrent dit alles nooit in detail treedt, maar integendeel, uzelf telkens beperkt tot zeer vage veralgemeningen. Dat de taliban u in Afghanistan hebben willen rekruteren louter en alleen omwille van uw profiel als technisch geschoold persoon maakt u gelet op het geheel van bovenstaande opmerkingen dus niet aannemelijk.

Nog andere elementen wijzen er op dat u geen waarachtig asielrelaas brengt. U zegt dat de taliban uw familie een eerste keer benaderd zouden hebben in 2016. In de vierde maand van 2019 zou er een eerste dreigbrief overhandigd zijn geweest waarna u een maand later, dus in de vijfde maand, naar de Afghaanse autoriteiten, in casu het districtshuis van Dara-i-Nur, bent gestapt en een klacht hebt ingediend. In de 9de maand van 2019 zou er een tweede en laatste dreigbrief gevolgd zijn (CGVS, p. 18). Nochtans stroken uw verklaringen niet met de data op de door u voorgelegde documenten. De eerste dreigbrief van de taliban dateert van de 15de van de 9de maand 1440 (Islamitische kalender), omgezet naar de Westerse kalender: 20ste mei 2019. De petitie die op uw vraag werd opgesteld door de plaatselijke autoriteiten dateert van de 14de van de 2de maand 1398 (Afghaanse kalender), omgezet naar de Westerse kalender: 4 mei 2019. Volgens de "bewijsstukken" zou u dus een klacht gaan indienen zijn nog voor u een eerste dreigbrief van de taliban ontvangen zou hebben. Hiermee geconfronteerd, vertelt u dat u het zich als gisteren herinnert en stelt u dat u eerst een dreigbrief ontving en dan naar het districtshuis ging. Het louter herhalen van uw versie van de feiten biedt evenwel geen verklaring voor deze nochtans duidelijke tegenstrijdigheid.

Waar u verder aanhaalt dat uw vader als legerkolonel op rust sinds de machtsovername van de taliban geïntimideerd zou worden door hen, moet opgemerkt worden dat ook aan dit element uit uw relaas geen enkel geloof wordt gehecht. Zo maakt u ten eerste zijn tewerkstelling voor het Afghaanse leger niet aannemelijk. U somt enkele plekken op in Afghanistan waar hij gewerkt zou hebben maar om het CGVS een duidelijk en chronologisch overzicht te geven, daar bent u niet toe in staat (CGVS, p. 14.). Wanneer hij kolonel zou geworden zijn, weet u niet (CGVS, p. 15). U vertelt verder over hoe hij een keer promotie

gemaakt zou hebben maar wanneer en waar dit zich afspeelde, kan u niet verduidelijken (CGVS, p. 15). U beweert voorts dat hij een tijdlang gestationeerd zou geweest zijn in “een bloedig hoofdkwartier” (letterlijk Khoni Tana) in de provincie Khost maar hoelang uw vader daar verbleef, in welk district van Khost dit hoofdkwartier gesitueerd zou zijn en waarom het op dat moment daar zo gevaarlijk was, kan u evenmin verduidelijken (CGVS, p. 15). Wanneer uw vader dan toetrad tot het Afghaanse leger, of onder welk regime dat dan was kan u evenmin verduidelijken (CGVS p. 8, 9, 11, 13). Aanvankelijk stelt u dat dit was ten tijde van Karzai, daarna dat hij mogelijk onder de communisten al diende (CGVS p. 11, 13). Het is weinig geloofwaardig dat een oudste zoon van een voormalige kolonel, die zelf hoger opgeleid stelt te zijn, van deze zaken omtrent zijn eigen vader niet op de hoogte zou zijn. U legt ook geen enkel begin van bewijs neer van uw vaders voormalige militaire carrière, ondanks het feit dat u nog af en toe contact hebt met uw ouders.

Ook uw verklaringen met betrekking tot de vermeende intimidatiepogingen van de taliban komen geenszins geloofwaardig over. U stelt dat de taliban de laatste maanden “vaak” zijn langsgekomen bij uw vader, maar hoe vaak dit dan wel zo geweest zou zijn, kan u opvallend genoeg niet verduidelijken (CGVS, p. 10). Bovendien moet ook u toegeven niet te weten waarom de taliban uw vader nog steeds niet te grazen zouden hebben genomen, indien dit alles geloofwaardig zou zijn (CGVS, p. 10). Nog bent u zeer onduidelijk over eventuele moeilijkheden die uw vader in het verleden al met de taliban zou gekend hebben. Hoewel de groepering altijd geweten zouden hebben dat uw vader voor het ANA heeft gewerkt, zou hij desalniettemin nooit enig persoonlijk probleem met hen gehad hebben tot aan de machtsovername, zo stelt u eerst (CGVS, p. 9). U argumenteert dat de taliban dit in het verleden niet “gedurfd” zouden hebben. Dergelijk gebrek aan “durf” langs de kant van de taliban heeft hen er alvast niet van weerhouden om u vanaf 2016 al te beginnen te bedreigen. Bovendien stuurt u uw verklaringen niet veel later bijzonder grondig bij: tijdens hun eerste regime zouden de taliban uw vader ook al bedreigd hebben waardoor jullie naar Pakistan zouden zijn moeten verhuizen (CGVS, p. 11, 12, 13). Dit is weinig geloofwaardig, te meer u tot dan toe nooit enige melding had gemaakt van dit verblijf in Pakistan ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Dat u op DVZ kort moest zijn en niet alles kon vertellen is niet afdoende als verklaring aangezien ook tijdens dat onderhoud een overzicht wordt gevraagd van uw opeenvolgende verblijfplaatsen voor uw komst naar België en u er beweerde van uw geboorte tot 2013 in Dara-i-Nur te hebben gewoond (zie Verklaring punt 10).

Gelet op dit alles meent het CGVS dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing van het CGVS niet ombuigen. De schooldocumenten en foto's die u uw studies aan het Indiaese REVA instituut moeten staven, is een element dat niet betwist wordt door het CGVS. Dat u omwille van uw buitenlandse studies problemen zou hebben gekregen met de taliban kan uit deze stukken niet opgemaakt worden. Voorts werd hierboven reeds de nodige opmerkingen geformuleerd met betrekking tot de twee dreigbrieven (die er overigens geenszins als originele stukken uitzien) en de petitie. Ze bewijzen dus evenmin als zou u ooit moeilijkheden gekend hebben met de taliban. Wat betreft uw taskara blijkt dit louter een kopie te zijn (Verklaringen DVZ, punt 11). Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af op de vraag waar uw origineel zou zijn. Bij de registratie van uw verzoek zei u nog dat u uw taskara onderweg naar hier verloor (zie Registratie VIB). Nu beweert u dat uw originele taskara werd achtergehouden door de universiteit tijdens uw studies (CGVS, p. 3). Ook in verband met het ontbreken van uw paspoort hebt u onduidelijke verklaringen afgelegd: uit uw verklaringen op DVZ bleek dat u uw paspoort en taskara onderweg verloor (zie administratief dossier), terwijl u op het CGVS beweert dat u uw paspoort mogelijk verloor of verkeerd legde toen u uit India terugkeerde. Dat u van dergelijk belangrijk document niet weet waar het zich bevindt is ten zeerste opvallend voor iemand met uw profiel. De puntenlijst van de laatste drie graden van uw middelbaar onderwijs tonen aan dat u deze afgelegd hebt in Jalalabad. De enveloppe toont verder aan dat de stukken u werden toegestuurd van de stad Jalalabad.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en

burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het

Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vermederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact

gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals

bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vreesen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst citeert verzoeker een fragment uit de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal bemerkt dat hij moeilijk kan verduidelijken welke de beweegredenen zijn van de taliban om hem te viseren. Hij repliceert: *“Het is algemeen geweten dat taliban mensen die in “ongelovige” landen hebben verbleven vervolgt.”* Verzoeker verwijst hierbij naar een persartikel en het “Algemeen ambtsbericht Afghanistan” van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2022 en vervolgt: *“Daarnaast is het ook een feit dat de taliban mensen rekruteert uit de bevolking. Wanneer dit geweigerd wordt, bedreigen zij deze mensen met de dood. Dit is ook wat verzoeker overkwam.”*

Vervolgens citeert hij een fragment uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud waarin hij ‘terloops’ melding zou maken dat de taliban *“niet positief kijkt naar mensen die in “ongelovige landen hebben verbleven”*. Verder citeert hij een ander fragment uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud die betrekking hebben op het feit dat de taliban hem wilden rekruteren. Hij licht toe:

“Verzoeker stelt duidelijk dat de taliban reeds in 2016 eisten dat hij terugkeerde en voor hen moest werken. Toen was hij echter in India. Bij zijn terugkeer in 2018 hebben ze het opnieuw gevraagd. Na weigering hebben ze vervolgens verzoeker met de dood bedreigd.

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker er melding van gemaakt heeft dat de taliban het niet goed meent met mensen die in het buitenland hebben verbleven. Maar, indien deze mensen hen goed van pas kunnen komen, twijfelen ze niet om hen te rekruteren wanneer ze hoogopgeleid zijn.

Verzoeker veronderstelt dat hij voor iets technisch (misschien het produceren van bommen) gewenst is, maar verzoeker is hier niet zeker over.

Verzoeker heeft absoluut niet zijn verklaring bijgeschaafd. Hij vertelde duidelijk dat de taliban hem tijdens en ook na zijn studies uitgenodigd heeft. Bijgevolg is er geen reden om geen geloof te hechten aan verzoeker.”

Voorts citeert verzoeker een fragment uit de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal zijn twijfels uit over zijn rekrutering door de taliban. Hij repliceert: *“Uiteraard volgt niet iedereen in Afghanistan een hoge (voor de taliban bruikbare) opleiding. In de regio van verzoeker was verzoeker diegene die zo’n opleiding gevolgd had en de taliban wou hem gebruiken, ook al kwam hij uit een familie die pro-overheid was.*

Met betrekking tot de andere studenten weet verzoeker niet of deze effectief benaderd zijn door de taliban, maar ze vormen hoe dan ook een potentieel doelwit. De medestudenten kwamen van andere regio’s in Afghanistan. Indien de taliban ook in hun regio iemand met hun vaardigheden nodig zou hebben, zullen

zij ook benaderd worden. Verzoeker heeft hierover echter geen info. Bij terugkeer was hij bezig met zijn eigen problematische situatie en vertrok hij naar België.”

Verder citeert verzoeker een fragment uit de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal wijst op de tegenstrijdigheid in de datums van de ontvangst van het eerste dreigbericht en het neerleggen van de klacht. Verzoeker meent hierover: *“Verzoeker heeft de feiten verteld zoals deze plaatsgevonden hebben. Dit verklaart hij ook in het interview (p. 19). Hij volhardt in zijn verklaringen. Hij werd eerst bedreigd waarop hij een klacht ingediend heeft bij de overheid.”*

Vervolgens citeert verzoeker fragmenten uit de bestreden beslissing en de notities van zijn persoonlijk onderhoud die betrekking hebben op de militaire functie van zijn vader. Verzoeker betwist de conclusie van de commissaris-generaal waar die weinig geloofwaardigheid hecht aan de verklaring van verzoeker over de militaire functie van zijn vader. Hij stelt: *“Verwerende partij associeert welgesteldheid met de hoge functie van de vader van verzoeker. Hierop ontstaat er een misverstand waarbij verzoeker antwoordt dat zijn vader met de hoge functie begonnen is onder Karzai. Hij bedoelde niet dat zijn vader onder Karzai is begonnen aan zijn militaire loopbaan.*

Verzoeker vertelt duidelijk dat zijn vader reeds tijdens zijn jeugd militaire studies heeft gevolgd en op die wijze terechtgekomen is in het leger. Verzoeker was nog niet geboren toen zijn vader aan zijn militaire studies begon.

Op p.8 somt verzoeker de plaatsen op waar zijn vader gediend heeft, maar aangezien het reeds lange tijd geleden was, kon verzoeker geen gedetailleerde data geven over het tijdstip dat zijn vader gepromoveerd werd of wanneer hij militair werd. Dit is ook volkomen normaal. Men kan het asielrelaas van verzoeker niet als ongeloofwaardig bestempelen omdat hij niet alles weet over de carrière van zijn vader.”

Verder citeert verzoeker een fragment uit de bestreden beslissing met betrekking tot de vermeende intimidatiepogingen van de taliban op zijn vader. De commissaris-generaal hecht weinig geloof aan verzoekers verklaring hierover. Verzoeker tracht de bedenking van de commissaris-generaal te weerleggen: *“De vader van verzoeker heeft als militair gewerkt bij het overheidsleger. Hij werkte zo'n 3 jaar in de luchthaven en voordien bij divisie 101 Kabul gedurende 1 jaar. Aan het einde van zijn loopbaan verzamelde hij de van de Taliban inbeslaggenomen wapens. Hierdoor werd hij steeds bedreigd en geïntimideerd door de taliban. In bijlage zijn verschillende foto's van de vader van verzoeker bijgevoegd waar hij zich in het wapendepot bevindt (stuk 4). Ook zijn er foto's van hem toen hij kolonel was (stuk 5). Ten slotte zijn er verschillende legercertificaten in bijlage toegevoegd.(stuk 6) Verzoeker heeft het verblijf in Pakistan niet vermeld bij DVZ omdat dit voor zijn asielrelaas niet relevant was.”*

Tot slot vermeldt verzoeker dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas rekening moet worden gehouden met het feit dat hij geen mogelijkheid gehad heeft opmerkingen te noteren bij de notities van het interview. Immers stelt verzoeker dat zijn raadsman de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS pas kreeg toegestuurd na de weigeringsbeslissing. Verzoeker heeft nooit de notities van het persoonlijk onderhoud per post ontvangen, waardoor er fouten in zouden staan. Hij verduidelijkt: *“zoals bvb. p. 9 waarbij verzoeker nooit heeft gezegd dat zijn vader gestopt is met het leger ongeveer 6 à 7 jaar geleden”.*

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de *“algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid (onder meer het redelijkheidsbeginsel)”*.

Verzoeker gaat niet akkoord met de conclusie van de commissaris-generaal waar die hem geen subsidiair beschermingsstatuut toekent omdat er geen risico zou zijn op schade door willekeurig geweld na de machtsovername door de taliban. Verzoeker meent echter dat er een grote onrust in Afghanistan heerst door *“interne conflicten van de taliban”* en dat er overal een risico op willekeurig geweld is. Hij citeert uit en verwijst naar verschillende persartikels in dit verband.

Verder meent hij dat er een ernstige humanitaire crisis is in Afghanistan. Hij citeert hierbij een fragment uit het *EASO Afghanistan Country Focus* van januari 2022, een fragment uit de verklaring van dr. Ramiz Alakbarov, plaatsvervangend speciaal vertegenwoordiger voor de secretaris-generaal van de Verenigde Naties van 15 maart 2022 en fragmenten uit verschillende persartikels.

Daarnaast stelt verzoeker dat de recente zware overstroming in de provincie waarvan hij afkomstig is de landbouw en infrastructuur in de regio heeft verwoest. Hij citeert hierbij fragmenten uit twee persartikels en concludeert: *“Deze natuurrampen brengen bovenop de ernstige humanitaire situatie in Afghanistan nog meer ellende.”*

Wat betreft zijn socio-economische omstandigheden stelt verzoeker: *“Het is duidelijk dat verzoeker in zeer precare socio-economische omstandigheden zal terechtkomen bij terugkeer in Afghanistan. De vader van verzoeker is als gepensioneerde militair de enige kostwinner van het gezin. Het is evenwel onzeker of er nog steeds inkomsten verworven kunnen worden na de machtsovername door de Taliban. Het Hof van Justitie heeft bepaald dat artikel 15 b) van de Europese richtlijn met nr. 2004/83/EU (thans richtlijn 2011/95/EU) overeenstemt met artikel 3 EVRM (HvJ 17 februari 2009, (GK)p, Elgafaji t. Staatsecretaris van Justitie). Artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet is de omzetting van artikel 15 b) uit bovenvermelde Europese richtlijn. Daarnaast heeft het EHRM in haar rechtspraak bepaald dat socio-economische of humanitaire omstandigheden aanleiding kunnen geven tot de schending van het non-refoulement beginsel (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk).”* Verzoeker citeert in dit verband een fragment uit de noot van professor Battjes bij het arrest *Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*.

Hij vervolgt: *“Het is onbetwistbaar dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in bovenvermeld arrest. De huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is uitermate erbarmelijk en leidt ontegensprekelijk tot een schending van artikel 3 EVRM.*

Deze omstandigheden zijn te wijten aan een actor die nu de macht heeft overgenomen in Afghanistan, dit is de taliban. Het is dezelfde situatie als in het arrest van het EHRM Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk waar bepaald werd dat Al Shabaab door zijn handelen verantwoordelijk was voor de hongersnood in Somalië. Sedert de machtsovername van de taliban heeft de overgrote meerderheid van de internationale gemeenschap allerlei sancties opgelegd. Hierdoor is een waardig leven onmogelijk geworden in Afghanistan.

De sancties worden opgelegd door het radicale en extremistische beleid die de taliban voert in Afghanistan. Mits de taliban een gedistingeerd beleid hanteert zou de internationale gemeenschap absoluut niet op dergelijke manier reageren. De taliban gaat echter niet over tot toegevingen die zouden leiden tot opheffing van sancties.

Bijgevolg is de penibele situatie te wijten aan een actor, een partij of organisatie die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst, zoals bepaald wordt in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Hierdoor is het gewone risico-criterium van toepassing zoals bepaald in Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk.

Ingevolge het gewone risico-criterium zijn ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ niet gevergd. De ‘zeer uitzonderlijke omstandigheden’ zijn enkel gevergd wanneer ziekte, honger of ander lijden te wijten is aan natuurlijke oorzaken zoals droogte en het onvermogen van de staat een oplossing te bieden voor problemen ten gevolge armoede en gebrek aan hulpbronnen.

Uit voorgaande volgt dat het terugsturen van verzoeker een schending van het non-refoulement beginsel zal teweegbrengen.

Bij terugkeer heeft verzoeker het risico om ernstige schade te lopen door ofwel willekeurig geweld ofwel de precare humanitaire situatie in Afghanistan.

Derhalve heeft verzoeker minstens het recht op de subsidiaire beschermingsstatus.”

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe:

- stuk 4: foto's van de vader van verzoeker in een wapendepot;
- stuk 5: foto's van de vader van verzoeker in het Afgaans leger;
- stuk 6: badge en certificaten van het leger aangaande de vader van verzoeker.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 14 oktober 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022;
- COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Verzoeker klaagt aan dat zijn raadsman pas de notities van zijn persoonlijk onderhoud ontving na de bestreden beslissing waardoor hij geen mogelijkheid zou hebben gehad eventuele fouten in de notities van zijn persoonlijk onderhoud te corrigeren.

Op basis van de stukken van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoekers raadsman op de dag van het persoonlijk onderhoud van 12 januari 2022 een kopie van de notities van dit onderhoud heeft aangevraagd en dat de verwerende partij verzoeker de gevraagde kopie aangetekend heeft verstuurd op dezelfde dag als deze waarop de bestreden beslissing werd genomen, met name op 2 augustus 2022. Aldus blijkt het CGVS in casu te zijn tekortgekomen aan zijn verplichting voortvloeiend uit artikel 57/5quater, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet om de overeenkomstig deze bepaling tijdig aangevraagde kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan verzoeker te betekenen alvorens een beslissing te nemen inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Hoewel dit te betreuren valt

vanuit de optiek van behoorlijk bestuur, dient te worden vastgesteld dat verzoeker voormelde kopie niettemin een maand voor het indienen van het verzoekschrift heeft ontvangen en aldus in de gelegenheid was om eventuele opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud te laten gelden in het kader van onderhavig beroep in volle rechtsmacht. De Raad stelt vast dat verzoeker hier ook gebruik van heeft gemaakt; de gedane opmerkingen in dit verband, worden hierna besproken. Aldus blijkt niet dat de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Bijgevolg wordt niet ingezien – en verzoeker licht niet toe – welk belang hij heeft bij de aangevoerde grief. Ten overvloede kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit lezing van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de sanctie voor het niet tijdig betekenen van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud de nietigheid van de bestreden beslissing zou zijn, doch enkel inhoudt dat het wettelijk vermoeden dat de verzoeker om internationale bescherming instemt met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud niet speelt.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vreest te worden gedood door de taliban omdat hij weigerde voor hen te werken. Daarnaast verklaart hij dat zijn vader als ex-kolonel bij het Afghaanse leger sinds de machtsovername van de taliban door hen wordt geïntimideerd en bedreigd.

5.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek een kopie neergelegd van documenten en privéfoto's die zijn studies aan het Indiase REVA-instituut bevestigen, een kopie van de puntenlijst van zijn laatste 3 graden in het middelbaar onderwijs van Jalalabad en de originele enveloppe waarmee de stukken werden toegestuurd. Deze elementen worden niet betwist maar kunnen op zich een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maken. Wat betreft de schooldocumenten en privéfoto's die de buitenlandse studies van verzoeker bewijzen, kan hieruit niet worden opgemaakt dat verzoeker problemen kreeg met de taliban omwille van zijn studies in het buitenland.

Verder legde verzoeker in kader van zijn beschermingsverzoek twee dreigbrieven neer en een petitie van het districtshuis die zijn problemen met de taliban zouden bewijzen.

Wat betreft de dreigbrieven stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot wat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud heeft voorgehouden (NPO, p. 3), dit loutere fotokopieën betreffen waarvan een eenvoudigweg met balpen werd ingevuld en getekend. Ook de stempel is louter op deze brieven gekopieerd (AD CGVS, map met documenten, envelop DVZ).

Van de petitie van het districtshuis stelt de Raad eveneens vast dat dit geen origineel document betreft (AD CGVS, map met documenten, envelop DVZ). Gelet op de duidelijke zichtbaarheid van de pixelstructuur van het logo en de handtekening links bovenaan alsook de onscherpe aflijning ervan, betreft dit eerder een ingescand document dat naderhand ook louter met balpen werd ingevuld en getekend. De logo's op dit document zijn niet scherp afgelijnd en ook bij de stempel is de pixelstructuur te zien.

De authenticiteit en herkomst van deze documenten kunnen dan ook niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

Daarbij oordeelt de Raad dat er slechts geringe bewijswaarde aan dergelijke documenten kan worden gegeven. Immers blijkt uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan. Dit geldt zowel voor documenten die van de voormalige Afghaanse overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (zie administratief dossier, stuk 4, COI Focus "*Afghanistan – corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021).

Daarnaast stoken verzoekers verklaringen niet met de data op de door hem voorgelegde documenten. Zo stelt de commissaris-generaal terdege vast dat op de eerste dreigbrief de datum 20 mei 2019 staat terwijl de petitie bij het districtshuis dateert van 4 mei 2019. Een klacht bij de plaatselijke autoriteiten zou dus eerder zijn ingediend dan het ontvangen van de dreigbrief. Hiermee geconfronteerd herhaalde verzoeker louter de feiten zoals hij ze eerder verklaarde (NPO, p. 19). Door in zijn verzoekschrift louter te volharden in zijn verklaringen, geeft hij nog steeds geen logische verklaring voor de ongerijmdheden tussen zijn verklaringen en de door hem voorgelegde documenten. Deze incoherenties ondermijnen reeds de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vluchtrelaas.

Voorts legde verzoeker in kader van zijn beschermingsverzoek een kopie neer van zijn taskara. Hij legde hierbij echter tegenstrijdige verklaringen af over waar de originele versie van zijn taskara zou zijn. Bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de

DVZ) gaf verzoeker aan dat hij zijn taskara en zijn paspoort “*tijdens zijn reis*” verloor (zie administratief dossier, registratie VIB). Bij zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoeker daarentegen dat de universiteit in India zijn originele taskara achterhiel (NPO, p. 3). In lijn hiervan legde verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen af over waar zijn paspoort zou zijn. Zoals reeds gesteld, verklaarde verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming dat hij zijn paspoort verloor “*tijdens zijn reis*”; later verklaarde hij op de DVZ daarentegen dat zijn paspoort was vervallen en dus door de overheid in beslag was genomen (zie administratief dossier, verklaring DVZ, vraag 28). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde verzoeker eerst dat hij zijn paspoort mogelijk verloor of verkeerd legde bij zijn terugkeer van India naar Afghanistan (NPO, p. 4). Na confrontatie met zijn tegenstrijdige verklaringen, wijzigde verzoeker zijn uitleg en repliceerde hij dat zijn “*handgeschreven paspoort*” in beslag werd genomen omdat het was vervallen, maar zijn digitaal paspoort dat hij had ontvangen in 2016 “*weg kan zijn*” of “*misplaatst*” werd (NPO, p. 4). Deze opeenstapeling aan tegenstrijdige verklaringen doet afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid. Immers kan van hem worden verwacht dat hij weet waar dergelijke belangrijke documenten zijn. Dit geldt te meer nu blijkt dat verzoeker hoog opgeleid is. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift na deze tegenstrijdigheden te verklaren.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en zeer geringe bewijswaarde niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet verder worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten en dat verzoeker de beweerde gedwongen rekrutering door de taliban niet aannemelijk maakt.

Zijn vluchtrelaas bevat immers een opeenstapeling van tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die betrekking hebben op essentiële elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas waardoor de geloofwaardigheid ervan wordt onderuitgehaald.

5.4. Vooreerst bemerkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker zeer moeilijk kan verduidelijken welke beweegredenen de taliban zouden hebben gehad om hem te viseren. De commissaris-generaal stelt: “*Aanvankelijk beweert u (tot tweemaal toe) dat de militante groepering tegen uw verblijf in een “ongelovig” land als India zouden geweest zijn en laat u uitschijnen dat zij u omwille van die reden naar het leven staan (CGVS, p. 12, p. 15). Haast onmiddellijk erna stuurt u uw verklaringen bij en stelt u dat de taliban kwaad op u zouden zijn omdat u bedankte voor hun eis om voor hen te komen werken (CGVS, p. 15). U verwijst naar uw opleiding tot ingenieur en uw technisch profiel als reden dat de taliban een samenwerking eisten: ze zouden iemand nodig gehad hebben om “bommen” te fabriceren, zo verduidelijkt u. Nochtans lijkt u ook over dit motief allerminst zeker. Immers, als het CGVS zich afvraagt of de taliban u dit daadwerkelijk zo verteld hebben dan wel dat u zelf maar de bedenking maakt dat zij nood hadden aan uw technische “skills”, luidt u wel zeer vaag antwoord als volgt: “Bommen en elektrische kennis houden verband. Dat zal de reden zijn dat ze me wilden.” (CGVS, p. 17). “Zij kunnen gedacht hebben dat ik nuttig zou zijn voor het maken van bommen”, laat u elders nog ontvallen (CGVS, p. 17). Dat iemand die beweert zijn land van herkomst te zijn moeten ontvluchten omwille van een gegronde vrees voor vervolging en hierbij aangeeft diverse keren bedreigd te zijn geweest door zijn vijanden, hieromtrent geen uitsluitel kan geven, maar integendeel, louter vage vermoedens heeft, is zeer bevreemdend. Verder is het zo dat u zelf aangeeft niet goed in te zien welk nut u zou hebben gehad voor hen, daar uw eigen expertise als opgeleid ingenieur zich richt op windturbines en elektrische transformatie en u naar eigen zeggen geenszins beschikt over de technische kennis om bommen te maken (CGVS, p. 17). Waarom de taliban anders gedacht zouden hebben maakt u evenmin aannemelijk. U zegt andermaal niet zeker te zijn geweest van hun plan (CGVS, p. 17). Het is nochtans weinig geloofwaardig dat een groepering als de taliban een potentiële rekrut die dusdanig op hun radar zou gekomen zijn niet grondiger gescreend zouden hebben alvorens hem te benaderen. Wat betreft dit punt kan overigens nog verwezen worden naar uw eigen uitspraak, die u niet veel later tijdens het onderhoud laat optekenen: “Ze (de taliban) hebben volledige kennis van alles”, en waaruit moet blijken dat ze potentiële rekruten op voorhand screenen.”*

Verzoeker tracht de argumentatie van de commissaris-generaal te weerleggen door te stellen dat het algemeen is geweten *“dat taliban mensen die in “ongelovige” landen hebben verbleven vervolgt.”* Hij citeert hierbij uit een persartikel en uit het algemeen ambtsbericht over Afghanistan van maart 2022 van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken.

Waar verzoeker cijfers uit het algemeen ambtsbericht citeert om te bewijzen dat personen die terugkeren vanuit het buitenland een grotere kans hebben om te worden vervolgd en dus slachtoffer te worden van geweldsincidenten, wijst de Raad op de nuance in het ambtsbericht die niet werd geciteerd door verzoeker, namelijk: *“Het betrof volgens de onderzoeker, Friederike Stahlmann, zowel geweldsincidenten die direct gerelateerd waren aan de status van de persoon als terugkeerders als geweldsincidenten die iedereen hadden kunnen overkomen in Afghanistan.”* Een direct verband tussen het verblijf in het buitenland en een eventuele vervolging wordt dus niet bewezen. Bovendien gaat het in dit rapport om terugkeerders *“uit Europese landen”*. Ook het persartikel waaruit verzoeker citeert, handelt over een verblijf in het Westen. India behoort hier evenwel niet tot wat gemeenzaam als *“het Westen”* of als Europa wordt aangeduid. Het volstaat dan ook niet te verwijzen naar dit rapport en persartikel om te stellen dat hij als terugkeerder uit India als *“slecht moslim”* werd bestempeld en om die reden door de taliban werd geïsoleerd.

Verzoeker gaat met dit betoog overigens volledig voorbij aan de tegenstrijdige en vage verklaringen die hij heeft afgelegd over de beweegredenen van de taliban om hem te viseren.

Hetzelfde geldt waar verzoeker aangeeft dat *“de taliban mensen rekruteert uit de bevolking. Wanneer dit geweigerd wordt, bedreigen zij deze mensen met de dood. Dit is ook wat verzoeker overkwam.”* Het gegeven dat rekrutering voorkomt in Afghanistan wordt op zich niet betwist. De commissaris-generaal bemerkt echter terecht dat het weinig aannemelijk is dat een persoon die beweert meermaals te zijn bedreigd door de taliban en hierdoor zijn land heeft moeten ontvluchten, geen duidelijkheid kan geven over de motieven van de taliban om hem te rekruteren. Waar verzoeker in het verzoekschrift opwerpt dat hij zijn verklaringen absoluut niet bijschaafde en hij duidelijk vertelde dat de taliban hem tijdens en na zijn studies hebben uitgenodigd om zich bij hen te voegen, komt hij niet verder dan het herhalen van één versie van de feiten en biedt hij geen verklaring voor het feit dat hij aanvankelijk tot tweemaal toe beweerde dat de taliban tegen zijn verblijf in India zouden zijn geweest en dat hij om die reden door hen werd geïsoleerd (NPO, p. 12, 15). Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Waar verzoeker verwijst naar algemene landeninformatie herinnert de Raad eraan dat het louter voorleggen van landeninformatie van algemene aard die verder geen betrekking heeft op zijn persoon en waarbij een concreet dan wel rechtstreeks verband met zijn eigen situatie of de door hem voorgehouden feiten en problemen niet wordt aangetoond, niet volstaat om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

5.5. De commissaris-generaal stelt verder terecht dat het onduidelijk is waarom de taliban verzoeker zouden willen rekruteren, aangezien verzoeker afkomstig is uit een familie waarvan iedereen *“pro het Afghaanse regime”* was. Het is immers weinig aannemelijk dat de taliban in zo iemand, die dus geenszins een blijk toont van enig sympathie voor hun groepering, een ideale kandidaat zouden gezien hebben. Met het verweer in zijn verzoekschrift *“Uiteraard volgt niet iedereen in Afghanistan een hoge (voor de taliban bruikbare) opleiding. In de regio van verzoeker was verzoeker diegene die zo'n opleiding gevolgd had en de taliban wou hem gebruiken, ook al kwam hij uit een familie die pro-overheid was.”*, overtuigt verzoeker allerminst, te meer hij zelf een voorbeeld gaf van een ingenieur uit zijn dorp die in 2010 of 2011 vermist zou zijn (NPO, p. 17) en hij in zijn regio duidelijk niet de enige is met een dergelijk profiel, zoals hij laat uitschijnen in voorliggend verzoekschrift. Bovendien laat hij met zijn betoog na een duidelijke verklaring te geven voor de terechtte bemerking van de commissaris-generaal dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat een groepering als de taliban binnen hun eigen rangen over voldoende technische knowhow beschikken of, als hier een gebrek aan zou blijken, ze eerst aankloppen bij die personen die hun zaak meer genegen zijn.

Verder legt hij zeer vage verklaringen af wanneer hem wordt gevraagd of zijn medestudenten gelijkaardige problemen hebben gekregen met de taliban. Tijdens zijn gehoor geeft hij ter verklaring hiervoor aan dat hij niet in contact te staan met hen, wat gelet op de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij een facebookprofiel heeft waarop hij recent nog (in 2019) foto's postte van zichzelf samen met zijn vrienden, niet kan overtuigen. In zijn verzoekschrift vergoelijkt verzoeker daarentegen dat zijn medestudenten uit andere Afghaanse regio's kwamen. Dergelijke wisselende verklaringen acht de Raad niet ernstig en zijn overigens niet meer dan blote beweringen.

Dat de taliban verzoeker in Afghanistan hebben willen rekruteren, louter en alleen omwille van zijn profiel als technisch geschoold persoon maakt hij gelet op het geheel van bovenstaande opmerkingen en de terechte bevindingen in de bestreden beslissing dus niet aannemelijk.

5.6. Wat betreft de vermeende intimidatiepogingen van de taliban op verzoekers vader stelt de commissaris-generaal vooreerst dat verzoeker de tewerkstelling van zijn vader niet aannemelijk maakt: *“U somt enkele plekken op in Afghanistan waar hij gewerkt zou hebben maar om het CGVS een duidelijk en chronologisch overzicht te geven, daar bent u niet toe in staat (CGVS, p. 14.). Wanneer hij kolonel zou geworden zijn, weet u niet (CGVS, p. 15). U vertelt verder over hoe hij een keer promotie gemaakt zou hebben maar wanneer en waar dit zich afspeelde, kan u niet verduidelijken (CGVS, p. 15). U beweert voorts dat hij een tijdlang gestationeerd zou geweest zijn in “een bloedig hoofdkwartier” (letterlijk Khoni Tana) in de provincie Khost maar hoelang uw vader daar verbleef, in welk district van Khost dit hoofdkwartier gesitueerd zou zijn en waarom het op dat moment daar zo gevaarlijk was, kan u evenmin verduidelijken (CGVS, p. 15). Wanneer uw vader dan toetrad tot het Afghaanse leger, of onder welk regime dat dan was kan u evenmin verduidelijken (CGVS p. 8, 9, 11, 13). Aanvankelijk stelt u dat dit was ten tijde van Karzai, daarna dat hij mogelijk onder de communisten al diende (CGVS p. 11, 13).”*

Waar verzoeker de vastgestelde onduidelijkheid over het tijdstip van toetreding van zijn vader tot het leger wijt aan een misverstand nu de commissaris-generaal *“welgesteldheid associeert met de hoge functie van zijn vader”* en hij dan ook antwoordde dat zijn vader met de hoge functie begonnen is onder Karzai, maar niet bedoelde dat zijn vader onder Karzai is begonnen aan zijn militaire loopbaan, kan hij niet worden gevolgd. In de notities van het persoonlijk onderhoud leest de Raad: *“Ik denk dat mijn vader begonnen is in de tijd van Karzai dan verdiende hij 4000 in salaris. Tot 20 tot 25 000 tegen het einde”* (NPO, p. 11). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Het gegeven dat hij later tijdens het gehoor aangaf dat zijn vader mogelijk al onder de communisten diende, valt hier niet mee te rijmen. Verder acht verzoeker het normaal dat hij geen gedetailleerde data kan geven over de militaire carrière van zijn vader *“aangezien het reeds lange tijd geleden was”* en dat hij tijdens de militaire studies van zijn vader nog niet geboren was, maar weet hij allerminst te overtuigen. Het is immers weinig geloofwaardig dat een oudste zoon van een voormalige kolonel, die zelf hoger opgeleid stelt te zijn, van deze zaken omtrent zijn eigen vader niet op de hoogte zou zijn. Het lange tijdsverloop of het gegeven dat hij nog niet geboren was, doet hier geen afbreuk aan, te meer de beweerde militaire functie van zijn vader een reden zou zijn waarom verzoeker een terugkeer naar Afghanistan vreest. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift plots beweert dat zijn vader zo'n 3 jaar in de luchthaven en voordien bij divisie 101 Kabul gedurende 1 jaar zou hebben gewerkt alsook aan het einde van zijn loopbaan in beslag genomen wapens van de taliban zou hebben verzameld, betreffen dit weer andere verklaringen dan diegene waarvan verzoeker melding maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud, hetgeen weer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

De rechtzetting van verzoeker in het verzoekschrift van een fout op p. 9 in de notities van het persoonlijk onderhoud, namelijk dat *“hij nooit heeft gezegd dat zijn vader gestopt is met het leger ongeveer 6 à 7 jaar geleden”*, betreft een kleine aanpassing die geen verband houdt met de hierboven aangehaalde onwetendheden en werpt dan ook geen ander licht op de beoordeling ervan. Andere opmerkingen met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud maakt hij niet.

Ter staving van de voormalige militaire carrière van zijn vader voegt verzoeker aan zijn verzoekschrift foto's toe van zijn vader in een wapendepot, foto's van zijn vader als kolonel en verschillende legercertificaten. Vooreerst is het opmerkelijk dat verzoeker deze documenten niet eerder neerlegde ter staving van zijn asielaanvraag. Op de zitting verklaarde verzoeker dat hij geen tijd had om de documenten eerder toe te voegen en dat een ver familielid hem deze documenten heeft opgestuurd. Hij biedt hiermee evenwel geen verklaring voor het feit dat hij zelfs geen enkele melding maakte van het bestaan van deze documenten wanneer hij uitvoerig werd bevraagd naar de militaire carrière van zijn vader. Dat verzoeker geen tijd had om deze documenten eerder te laten overkomen, kan ook niet worden aangenomen. Hij diende zijn beschermingsverzoek in op 4 augustus 2020 en werd gehoord op 12 januari 2022 waarna de bestreden beslissing op 2 augustus 2022 werd genomen. Verzoeker had dus twee jaar de tijd tussen het indienen van zijn beschermingsverzoek en het nemen van de bestreden beslissing om bewijselementen voor te leggen. Indien verzoekers vrees pas zou zijn ontstaan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, dan had hij nog een jaar de tijd om zulke stukken voor te leggen. De laattijdige neerlegging van deze stukken, waarvoor geen overtuigende verklaring wordt gegeven, doet dan ook afbreuk aan de bewijswaarde ervan en de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verder hecht de Raad slechts zeer geringe bewijswaarde aan de foto's van zijn vader in het wapendepot en in functie als kolonel. Vooreerst kan niet worden vastgesteld dat de persoon op deze foto's daadwerkelijk verzoekers vader betreft. Voorts zijn foto's slechts een momentopname en tonen ze gezinszins

de concrete omstandigheden, plaats en het ogenblik aan waarin ze genomen zijn. Zij kunnen bovendien eenvoudig gefabriceerd, gemanipuleerd of geënceneerd worden en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld noch kunnen ze worden geverifieerd.

Ook de verschillende legercertificaten en badge van zijn vader genieten slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Van deze stukken werden louter foto's genomen die dan bij het verzoekschrift werden gevoegd, waardoor de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet kunnen worden nagegaan. Kopieën kunnen immers gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk worden gefabriceerd, zijn gemakkelijk manipuleerbaar en kunnen bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt. Verder stelt de Raad vast dat verschillende van deze stukken niet tot slecht leesbaar zijn. Voorts herhaalt de Raad dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Er is geen mogelijkheid om er de authenticiteit van na te gaan (zie administratief dossier, stuk 4, COI Focus "Afghanistan – corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021). Tevens merkt de Raad op dat verschillende stukken een vreemd schrift bevatten waarvoor geen eensluitende vertaling door een beëdigde vertaler bij een Belgische rechtbank voorligt waardoor hij geen kennis kan nemen van de volledige inhoud ervan en deze niet kan verifiëren.

Los daarvan, kan noch uit de foto's noch uit de bijgebrachte legercertificaten en badge worden afgeleid dat verzoekers vader daadwerkelijk wordt bedreigd en geïntimideerd door de taliban omwille van zijn voormalige militaire carrière, laat staan dat verzoeker om deze reden persoonlijke problemen zou kennen.

De commissaris-generaal stelt verder terdege vast dat verzoekers verklaringen over de vermeende intimidatiepoging op zijn vader door de taliban geenszins geloofwaardig overkomen: *"U stelt dat de taliban de laatste maanden "vaak" zijn langsgelopen bij uw vader, maar hoe vaak dit dan wel zo geweest zou zijn, kan u opvallend genoeg niet verduidelijken (CGVS, p. 10). Bovendien moet ook u toegeven niet te weten waarom de taliban uw vader nog steeds niet te grazen zouden hebben genomen, indien dit alles geloofwaardig zou zijn (CGVS, p. 10). Nog bent u zeer onduidelijk over eventuele moeilijkheden die uw vader in het verleden al met de taliban zou gekend hebben. Hoewel de groepering altijd geweten zouden hebben dat uw vader voor het ANA heeft gewerkt, zou hij desalniettemin nooit enig persoonlijk probleem met hen gehad hebben tot aan de machtsovername, zo stelt u eerst (CGVS, p. 9). U argumenteert dat de taliban dit in het verleden niet "gedurfd" zouden hebben. Dergelijk gebrek aan "durf" langs de kant van de taliban heeft hen er alvast niet van weerhouden om u vanaf 2016 al te beginnen te bedreigen. Bovendien stuurt u uw verklaringen niet veel later bijzonder grondig bij: tijdens hun eerste regime zouden de taliban uw vader ook al bedreigd hebben waardoor jullie naar Pakistan zouden zijn moeten verhuizen (CGVS, p. 11, 12, 13). Dit is weinig geloofwaardig, te meer u tot dan toe nooit enige melding had gemaakt van dit verblijf in Pakistan ten aanzien van de Belgische asiinstanties. Dat u op DVZ kort moest zijn en niet alles kon vertellen is niet afdoende als verklaring aangezien ook tijdens dat onderhoud een overzicht wordt gevraagd van uw opeenvolgende verblijfplaatsen voor uw komst naar België en u er beweerde van uw geboorte tot 2013 in Dara-i-Nur te hebben gewoond (zie Verklaring punt 10)."*

Door het louter herhalen van en het volharden in de bedreigingen en intimidaties die zijn vader zou hebben gekend, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

Waar verzoeker nog zijn verblijf in Pakistan "niet relevant" acht, slaat hij hier de bal volledig mis. Immers, verzoeker vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn verhuis naar Pakistan, precies om de bedreigingen en intimidatie van de taliban op zijn vader te bewijzen (NPO, p.13). Het is dan ook frappant en weinig ernstig te noemen dat verzoeker nu meent dat deze verhuis niet relevant zou zijn voor zijn asielaas, te meer de beweerde bedreiging van de taliban op zijn vader betrekking heeft op de kern van zijn vluchtrelaas. De vaststelling dat verzoeker een dergelijk essentieel element als hun vlucht naar en verblijf in Pakistan omwille van geuite bedreigingen van de taliban ten aanzien van zijn vader volledig onvermeld heeft gelaten bij de DVZ, doet verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

5.8. De voorgelegde documenten worden niet aangevuld en geruggesteund door aannemelijke verklaringen. Gelet op hun beperkte inhoud en zeer geringe bewijswaarde wegen de voorgelegde documenten niet op tegen de terechte bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad bijgetreden.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers beweerde problemen met de taliban geen enkel geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.9. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar informatie omtrent de situatie van terugkerende Afghanen die in het Westen hebben verbleven en geeft aan dat *“het is algemeen geweten dat taliban mensen die in “ongelovige” landen hebben verbleven vervolgt”*.

Wat betreft de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan, stelt de Raad op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, zoals door beide partijen voorgelegd – in casu het verzoekschrift en de aanvullende nota van verwerende partij, het volgende vast.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-facto-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het “Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice” (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit *“een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”*. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder *“een afzonderlijk departement binnen Kaboel”*. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met *“gedrags- en kledingkwesities”* (EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30 en EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA verwijst in het rapport *“Afghanistan security situation”* van augustus 2022 dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van *“amr bil-maruf”* (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *“amr bil-maruf”* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (zie voetnoot 152, Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”* van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *“Afghanistan Country Focus”*, januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152, Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”* van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan”*, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p.32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-facto-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*,

augustus 2022, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-facto-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 38 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24).

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa ipso facto een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal immers daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als verwesterd worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*.

Het komt vooreerst aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is, moet rekening worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele

genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022, p. 81).

Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft aldus noodzakelijk.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van april 2022, p. 49).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker nergens aannemelijk maakt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet in concreto aangetoond.

De Raad herhaalt in deze verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt verder nergens in concreto aan dat er in zijn hoofd sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker, geboren in 1993, een volwassen man van 29 jaar oud is. Hij heeft het volledige middelbaar onderwijs in Afghanistan doorlopen en verliet het land in 2013 om hogere studies aan te vangen in India toen hij 20 jaar oud was. Dit betekent dat zijn vormende jaren zich geheel in Afghanistan hebben afgespeeld.

Verzoeker keerde in 2018 terug. Naast zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas met betrekking tot de taliban, maakt verzoeker geen gewag van andere problemen die hij zou hebben gekend omwille van zijn verblijf in India. Evenmin blijkt dat verzoeker en zijn familie problemen zouden hebben gekend omwille van hun verblijf in Pakistan tijdens het eerste regime van de taliban.

Verder legt hij geen enkel concreet en ernstig element voor dat aannemelijk maakt dat zijn verblijf in India en Pakistan in zijn hoofd aanleiding kan geven tot een toegeschreven verwestering.

Verzoeker was voor zijn vertrek al gevormd naar Afgaanse gebruiken, waarden en normen en toont niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn deze Afgaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid, terug op te nemen. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa, in casu België, zonder meer, maakt verzoeker dan ook geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden.

Verzoeker beweert ook nog dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als ongelovige doch hij laat na deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa en India.

Er wordt ten slotte niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden

verstoten, laat staan dat er in zijnen hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker nog steeds zeer regelmatig contact heeft met zijn vrouw, broer, zus en ouders (NPO, p. 7-8). Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn verblijf in Europa.

Voorts maakt verzoeker, zoals hierboven uiteengezet, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen, zoals hierboven besproken. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.10. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden vastgesteld. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

"vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...)"*.

Zo verduidelijkte het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), "*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*", in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest M'Bodj stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in zijn land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend moet worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een verzoeker specifiek moet worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak M.S.S. volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, in casu de groep van asielzoekers, (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak M.S.S. vervolgens eveneens toepaste op de zaak Sufi en Elmi, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het Hof enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden

onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geld-

reserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetary Fund en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de de-facto-overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghani te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de Taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Dit heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de de-facto Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerden de VN een oproep voor 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de Taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de Taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de Taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de Taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de Taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geïsoleerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de de-facto-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de Taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUA "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de Taliban-regering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een multi-dimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de Taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die hierover anders doen denken.

Waar hij verwijst naar de recente zware overstroming in augustus 2022 die de landbouw heeft verwoest, herinnert de Raad eraan dat natuurrampen niet worden veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)).

Voor zover verzoeker laat gelden dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan kan worden gelijkgesteld met de extreme humanitaire situatie in Somalië in 2011 zoals in de zaak Sufi en Elmi, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-facto-regering aanwezig, met de-facto-ministers en -functionarissen (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest Sufi en Elmi nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in voormeld arrest werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban ertoe heeft geleid dat de overgrote meerderheid van de internationale gemeenschap allerlei sancties heeft opgelegd waardoor een *"waardig leven in Afghanistan"* onmogelijk zou zijn geworden, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geïdiseerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is

blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “Country Guidance” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED’s) alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio’s, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke

collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in bijna heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 8 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van ‘*riots*’, ‘*protests*’ en ‘*strategic developments*’ worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119).

In de provincie Nangarhar, verzoekers regio van herkomst en dus bestemming, hadden er in die periode een 182-tal veiligheidsincidenten plaats, waarvan 71 *battles*, 40 *explosions/remote violence* en 71 *violence against civilians*.

ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 van de 182 veiligheidsincidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (een aanval op een controlepost van de taliban door onbekenden, de moord op een lid van de taliban door ISKP en een aanval van het NRF op de taliban) en zes incidenten die zijn gecodeerd als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van ‘*unexploded ordnance*’. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 72).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern

ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, is er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd waar er wordt geciteerd uit de "*Afghanistan country focus*" van januari 2022 nu er recente rapporten van augustus 2022 werden voorgelegd, of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt.

Vervolgens rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Afghanistan, en in het bijzonder de provincie Nangarhar – verzoekers regio van herkomst – voor hem dermate verhogen dat moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig

geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker maakt derhalve geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Er blijkt niet dat verzoeker, meer dan andere bewoners van Afghanistan, een groter risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES